

Bottrop

Szeptember 24-én, reggel fél hétkor gyűlt össze 20 fős csapatunk, hogy megkezdje utazását a németországi Bottropba, hogy ott eltöltsünk egy hetet a Lovassy testvériskolájának tanulóival. Ekkor még nem tudtuk, hányan fognak elveszni a reptéren, összesen hány száz eurót költünk el, vagy éppen a fagyhalál fog-e kerülni egy-két napon. Végül délután megérkezünk Bottrop-Kirchellenbe, a Vestisches Gymnasium-hoz, ahol már vártak ránk német cserediákjaink, remélve, hogy felismernek minket facebook profilképeink alapján.

A cserekapcsolatról annyit, hogy minden magyar résztvevőnek egy német párja van, akivel közösen vesz részt a programokon, aki vendégül látja. Na, mondjuk ki: eteti, itatja és még egy ágyat is ad neki. Mindezt természetesen mi is viszonzni fogjuk áprilisban.

Az elkövetkezendő napokban minden nap közös programjaink voltak. Így szerdán órákat látogattunk, megtapasztalhattuk egy igazi német gimnázium légkörét, óráit. Délután már a Kletterparkban lógtunk a fákon, ami egy – a Sobri Jóskához hasonló – kalandpark. Csütörtökön Köln városát néztük meg, turistaként elvegyülve a tömegben. Pénteken felfedeztük Bottrop tündéri városát, ahol alaposan át is fagyunk, miközben bejártuk az egész települést. Délután a Movie Parkba vittek minket. Ez egy hatalmas vidámpark, ahol annyit vállalsz el, amennyit a gyomrod kibír. Vagy nem. Este házibuliba mehettünk, hiszen az egyik német fiúnak, Jakobnak szülinapja volt. A hétvégét „saját” családjainkkal töltöttük; volt többek között kirándulás, filmmaraton, minigolfolás, barbecue-partik, és még sorolhatnánk... Így hétfőn újult erővel térhettünk vissza az iskolába, hogy a Bottropban megismert, megtudott információk és érdekességek alapján közös projektet készítsünk saját csapatunkkal. Utolsó délutánunkat pedig egy barbecue-partival tettük tökéletessé, amire csak a cserekapcsolatban résztvevő diákok, illetve tanáraink voltak hivatalosak. Másnap reggel újból korán kellett kelni, végül a nevetéssel, sírással és öleléssel teli búcsú után, kisebb-nagyobb szívfájdalommal indultunk haza.

Összesen egy hetet töltöttünk Németországban, és mindenki nevében mondhatjuk, nagyon jól éreztük magunkat. Barátságokat kötöttünk, amiket azóta is igyekszünk ápolni. A lelket az tartja bennünk, hogy tudjuk, csupán fél év múlva újra láthatjuk nemzetközi barátainkat.

Végezetül szeretnénk köszönetet mondani a velünk tartó és ránk figyelő két tanárnőnek, Holubné Szita Zsuzsanna tanárnőnek és Bertha Ágnes tanárnőnek, illetve a lehetőséget a két iskolának, ami mindenkit gazdagabbá tett.